

Géczi János

Kíméletlenek

Jönnek az egyetlen,
disznóbél-vékony utcán, a vár végéig,
ahol a szakadék fölött a zavarba ejtő szobor áll.
Államalapító, palástján golyónyomokkal,
aligha mond nekik az itteniekről valamit.
Vér- és ürülékfoltok a kövezeten.
Miként a Cloaca maxima környékén Rómában,
itt is örökké fú és bűdös a szél.
Szervedéllyel tépik szét a mondatokat,
s darabjaikban odalökik a házfalaknak.
A vakolattal együtt hullnak a faltövekre.
Bűzben cikázik a fecske, mocsokban nő a fecskefű.
Gubbasztanak a várfokon,
lefolytatva vitáikat, amelyekből
az errefelé lakókat szüntelen kihagyják.
Azokat ugyancsak, akik otthonukban maradtak,
vagy bárhol is, de megvan az otthonuk.
Olykor zenét, négy húron pengetőst hallgatnak,
körtánchoz láb elég sosem kerül.
Egymásnak dőlve vallást építenek
és több tornyos várost, az ellenségét.
Van, hogy híreket kapnak és újabb muníciót
a gyűlölethez. Úgy ülnek lábukat lógatva
a mélység fölött, mint akik így élnek évek óta.
Nem marad kímélet semmi.